



Hvor er hyrderøsten?

Av Karl Notøy

Hvor er hyrderøsten?

Ja, slik kan vi spørre i dag. For det er lenge mellom hver gang vi får høre denne myndige røst, som går til hjertet og kan berede det for Guds nåde.

Hyrderøsten kan lede et menneske til sannhets erkjennelse og redde en synder for evigheten.

Den tannlause forkynnelse – som vi dessverre møter alt for mye av i dag – sier fred og ingen fare. Gud blir fremstilt som en snill bestefar som åpner himmelporten for alle og Bibelens ord om den smale veg og trange port kommer bort. Forkynnelsen av himmel og helvete blir tonet ned. Alvoret blir tatt bort. Og løfter om jordisk lykke, velvære og suksess klinger langt inn i de kristnes rekker: Gud skal oppfylle mine lengsler og drømmer.

Egoet blir satt i sentrum isteden for han som skulle settes i sentrum; – Jesus.

Skal det hellige samfunn overleve, trenger vi hyrderøsten blant oss. Hvis hyrderøsten kommer bort, sovner vi og livet svinner hen. Vi trenger at Guds ord lyder klart.

Jeg er redd for at hyrderøsten har trange kår hos oss. Vi trenger vektere som kan stå på murene. Vi trenger ydmyke tjenere som boyer seg for sannheten.

Og om det stormer rund den som står på sannheten, er det viktig at en ikke boyer av for løgnen. Det vi trenger minst av alt er ledere som snakker folk etter munnen, som bare tenker på sin egen posisjon.

Det er Guds rikes fremme det gjelder! – om Guds rike kan få vokstervikår blant oss!

Så et veldig alvorlig spørsmål: Kan jeg skille hyrderøsten fra de mange andre røster som lyder i våre sammenhenger? Bibelen sier at folk skal si: «Se her er Messias, og der er Messias.»

I den siste tid skal det bli en åndelig forvirring. Der de fleste vil ikke vite hva som er ekte. Hyrderøsten er kanskje ikke den som best klinger i øret. Nei, det naturlige mennesket tåler ikke å høre sannheten. Men Jesus sier: «Mine får hører min røst.»

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Er hyrderosten en kjent røst for meg? Lengter jeg etter å få høre denne røst? Om jeg skal ikke ta skade på min sjel, trenger jeg å høre denne røst, – om og om igjen! For det er bare hyrderosten som kan lede meg gjennom denne verden, fram til det endelige mål der hjemme.

Får jeg ikke hører denne røst, vil jeg gå meg vill, – og gå fortapt!

L&E



Vil du hjelpe oss å
forkynne evangeliet i
Moldova og Peru?

Du kan sende din gave til
bankgiro 3204 10 10222

Norsk
Luthersk
Lekmannsmisjon
v/kasserer Torunn Ånestad.
Kydland, 4360 Varhaug

Kom tilbake du frafalne!

Av Øivind Andersen (1905-1994)

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull.»

Jes 1:18

Ingen mennesker har det mer vondt og er i en mer vanskelig stilling enn de som har vært kristne, men er falt fra Herren.

Det kom litt etter litt. Til å begynne med forsørte de å lese i Bibelen, ble slurvet med sitt bønneliv, var sjeldent sammen med andre kristne. De begynte å få smak på slike ting som denne verden har å by et menneske. De fikk verdslige venner som roste dem og skrøt av dem. I det hele tatt var livet godt å leve, syntes de.

Men så plutselig viste deg seg at de kom ut i ting som de slett ikke hadde tenkt var mulig. De falt i synd. De oppdaget at mange av deres nye venner var falske. Det hele tok en vending til det onde.

Da gikk det for alvor opp for dem hvor godt det var å leve med Jesus, og hvor

store ting de eide i det de helliges samfunn, og trangen til å komme tilbake til Jesus og til de kristne begynte å melde seg.

Men de ser ingen mulighet til å vende om. Det er bare dom og anklage i sammensittigheten, og det er som røster sier til dem: Du har stelt deg slik at det ikke nytter for deg. Ditt liv er ødelagt. Det er besudlet av synd. Guds dom hviler over ditt liv.

Om dette når noen slike frafalne, ber jeg dere legge merke til adressen for det ord som står over denne andakten. Hvem er det Herren sier dette til: «Kom og la oss gå i rette med hverandre!»

Det er sagt til frafalne!

Herren beskriver adressen: «Barn har jeg oppfødd og fostret, men de falt fra meg.» De er i en ulykkelig stilling. Det er intet helt på dem, fra isse til fotsåle er det sår, buler og friske slag.

Til disse sier Herren: «Om eders synder er som purpur, skal de bli hvite som sne; om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull!»

Fra andaktsboken «Ved kilden»

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, januar 2002:

Hvor er hyrderøsten? Av Karl Notøy	side 1
Kom tilbake du frafalne! Av Øivind Andersen (1905-1994)	side 3
Du, min due. Av Olaf Klavenæs	side 4
Kan glede og smerte gå hånd i hånd? Av Immanuel Fuglsang	side 7
Kontorlokaler og kirke i Arequipa sentrum	side 8
«For meg!» Av Olaf Thormodsæter (1869-1950)	side 9
Vekkelse. Av Carl Fr. Wisløff	side 10
Født av ånden. Av Jon Espeland	side 11
Heim, ekteskap og familie (Del 2) Av Dag Rune Lid	side 12
Om å skikke seg lik denne verden! Av Jon Espeland	side 17
Dere er alt rene. Av C. O. Rosenius	side 19

Du, min due

Av Olaf Klavenæs

Min due i klippens kløfter, i fjelltindens ly! La meg se din skikkelse, la meg høre din røst! For din røst er blid og din skikkelse er fager.

Høys 2:14

Bruden er Jesu due

Her taler brudgommen til bruden og ligner henne med en due som er i ly i fjellveggen. Altså er det en due som hviler i trygghet. Duen er en vakker fugl. Her er et bilde på en synder som hviler i Jesus fullbrakte frelsesverk. Synderen finner ly hos Jesus.

I Salme 68:14 leser vi: «Når dere hviler mellom kveene, er det som en dues vinger, som er dekket med sølv, og dens vingefjær har gulletts grønnlige glans.» Denne hvilen får duen ufortjent!

Tenk hvor stort for en synder å nyte Golgatafreden uforskyldt! Jeg som har fortjent evig uro og straff for mine synder, kan få nyte freden fra Gud.

Rom 5:1 fremhever den samme freden: «Da vi nå er rettferdigjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.»

Denne fred betyr å få eie den himmelske harmoni. «Min fred gir jeg dere,» sier Jesus i Joh 14:27.

Tenk å ha Jesu fred!

Det er stort å være Jesu due!

La meg se din skikkelse

Når Jesus ser synderen som har søkt tilflukt i Klippen, ser han et speilbilde av seg selv! For synderen er kledd av ham!

«Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For han har kledd meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg.» (Jes 61:10)

Når Han har gjort det, så må det vel være fint? Ja, du kan være sikker!

Har Gud kledd deg, så er du vakker! Ikke i dine egne øyne. Nei, der er du sort, men du må lære som bruden har lært i Høys 1:5: «Sort er jeg, men yndig.» Sort i meg selv, men yndig i Ham.

Dette er noe jeg må lære hele livet; - at «jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud.» (Gal 2:19)

La meg høre din røst

Jesus vil høre synderens røst! «Jeg synes duens røst er blid,» sier Jesus.

Jeg for min del synes duens kurring er ensformig. Det ga meg

noe å tenke på da jeg i en gammel sangbok leste et av versene i sangen «Jesus din søte forening å smake.» Verset begynner slik: «Hør dog o Jesus, din kurrende due.»

Når jeg tenker på røsten, så tenker jeg på bønnelivet, jeg synes det blir så ensformig. Det blir det samme om igjen og om igjen.

Så blir det så stort når Jesus sier: «La meg høre din røst» og «din røst er blid».

Du som ber for dine kjære, om igjen og om igjen, fortsett med det!

Du som klager over dine tørre bønner, fortsett med det!

Du som ber om å få se mer av nåden, fortsett med det!

Jesus vil høre og bønnhøre deg, du hans due!

Det er makt i de foldede hender, I seg selv er de svake og små. Men mot allmaktens Gud du dem vender: Han har lovet at svar skal du få.

Det er ikke sikkert du får svar med en gang, eller at svaret er slik du ventet. Men det er svar underveis, slik Trygve Bjerkreim har sagt det i denne sangen. Du har vendt dine foldede hender til en Gud som er allmektig, *Og engang, når du livsløpet ender, Hvert et bønnesvar klart skal du se.*

Duen er et fredens symbol

Ved mange fredsmøter slipper de opp duer som et tegn på fred. I Bibelen står det at «Salige er de som stifter fred, for de skal kalles Guds barn.» (Matt 5:9)

Duen liker ikke strid, den er en fredens fugl.

Guds barn lager ikke strid, men vil leve i fred. Ikke en fred på sannhetens bekostning, nei, men så sant det lar seg gjøre vil Guds-barnet leve i fred med alle mennesker. Og det er i bønn for alle mennesker.

Duen har fått en bønnens Ånd, – det er «barnekårets Ånd som gjør at vi roper: Abba, Far!» (Rom 8:15) Det er denne røsten brudgommen vil høre: «La meg høre den!»

Duens redning er flukt

Satan angriper Guds barnet. Tenk på Josef i Potifars hus (1M 39:12-15). Josefs redning var å rømme ut av huset da djevelen fristet ham ved Potifars hustru. Vår redning er også å rømme fra synden.

«Men du, Guds menneske, fly bort fra alt dette! Og jag etter rettferdighet, guds frykt, tro, kjærlighet, tålmodighet og mildhet.» (1Tim 6:11)

Duen ser alltid oppover og den spiser bare ren mat. Den søker sitt rede i tårn og spir som strekker seg mot himmelen.

Duen vender alltid tilbake til Klippen

*Klippe du som brast for meg,
La meg gjemme meg i deg.*

Kjære due! Du har ditt gjemme-sted i en *klippe!* En klippe som brast for deg i døden! Det må du ikke glemme!

*Løft deg, sjel, til Golgata,
Til de dype vunder!
Ewig liv går ut derfra
Til hver fattig synder.
Se, Guds sønn, den hyrde god,
Må på korset bløde
Og betaler med sitt blod
All vår synd og brøde.*

*I hans røde purpurskrud
Elsker meg Gud Fader.
Jeg er nå hans rike brud,
Han meg ei forlater.
I mitt hjerte vil han bo,
Bort all verdens lyster!
Jesu nåde, sjelens ro,
Nå meg blott forlyster!*

*Er da ei hans åpne sår
Himmeldører vide,
Der vi daglig adgang får
Fra all synd og kvide?
I det dyre blod som rant
Fra hans åpne kilde,
Liv og legedom jeg fant,
Som all nød kan stille.*

*Løft deg, sjel, til Golgata
Til de dype vunder!
Ewig liv går ut derfra
Til hver fattig synder.
Sett deg, lille due, der
I ditt klipperede!
Ewig der din Jesus kjær
Ømt om deg skal frede.*

(sb 272)

L&E



Kursuke på Bibelskolen på Fossnes 4.-8. mars 2002

Vi ønsker unge og eldre velkommen
til bibeldager på Bibelskolen!

Rimelig opphold. Ta kontakt for mer informasjon.
Telefon 33 36 17 70, e-post: pbholm@online.no

Kan glede og smerte gå hånd i hånd?

Av Immanuel Fuglsang, Danmark

I den kjente misjonssalmen «Din rikssak, Jesus, være skal min største herlighet» står der slik i vers 2:

*Gi meg ditt ømme frelsersinn
For slektens sorg og harm!
Lukk meg i dine smerter inn,
Og gjør meg sterk og varm!
Lær meg å skue med ditt blikk
Hvert folk, som liv og grenser fikk,
Å bære verdens nød og skam
Med kjærlighetens offerbrann
Til døden tro,
Tålmodig, sterk og fro!*

Jeg vet ikke hvilke tanker du gjør deg når du synger dette vers. Men jeg har ofte måttet stanse opp og spørre meg selv: «Mener jeg virkelig det jeg nettopp har sunget?» Jeg er redd for at det lett bare blir et munnhell, uten at hjertet i virkeligheten er med i det.

For hva var det i grunnen salmens forfatter, den avdøde norske kinamisjonær Karl Ludvig Reichelt, bad om i dette vers? For det er faktisk en bønn helt igjennom.

La oss prøve å trenge litt inn i tankegangen. Det lille ordet «fro» i slutten av verset betyr noe lignende glad, salig, lykkelig, ubekymret eller tilfreds. Det sier i hvert fall en ordbok som jeg har slått opp i. Det er helt i tråd med ordet i Fil 3:1 og 4:4 om å **glede seg i Herren**. La oss aldri

glemme denne side av troens liv: «Og sorg ikke, for glede i Herren er deres styrke!» (Neh 8:10b)

Men hvordan kan gleden i Herren forene sig med bønnen «Lukk meg i dine smerter inn»? Mon ikke noen synes det lyder selvmotsigende?

Men vender vi oss til Guds ord, får vi sammenhengen understreket mange steder, bl.a. i Rom 9:2 hvor Paulus uttrykker seg slik: «Jeg har en stor sorg og en stadig nød i mitt hjerte.» Jo, salmeverset har full dekning i Bibelen.

Nøden for de ufrelste, de som ikke lever i troen på Gud, har alltid vært et sikkert kjennetegn hos sanne åndelige veiledere.

La oss så opp noen få steder der denne smerte kommer til uttrykk. I Jer 9:1 lyder det som avslutning på klagen over det troløse folks ulykke: «Gid mitt hode var vann, og mitt øye en tårekilde! Da ville jeg dag og natt gråte over de drepte blant mitt folk.» Og i Luk 19:41f: Da Jesus «kom nær og så byen, gråt han over den, og sa: Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne.»

Jesus forutså, at Jerusalem skulle jevnes med jorden, og da kunne han ikke holde tårene tilbake.

Apostelen Paulus levde så nær Jesus at han opplevde Jesu frelser-

sinn i sitt liv. I Fil 3:18-19 lyder det slik: «For som jeg ofte har sagt dere, og nå igjen sier med tårer: Mange vandrer som fiender av Kristi kors. De ender i fortapelsen. Deres gud er buken, og de setter sin ære i sin skam. De trakter bare etter jordiske ting.»

Flere eksempler kunne nevnes, men det skulle ikke være nødvendig for å vise hva salmeverset i begynnelsen av artikkelen egentlig er en bønn om. Det får følger for oss hvis Gud skal oppfylle denne bønn i ditt og mitt liv. Vi kommer til å se på mennesker med andre øyne!

Vi kan bare tenke på hvordan det lyder i Mat 9:36-38: «Da han så folket, fikk han inderlig medync med dem, for de var herjet og forkomne som får uten hyrde. Da sa han til sine disipler: Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!».

Har du og jeg fått Jesu frelsersinn? Gud ønsker i alle fall at det skulle skje. «La dette sinn være i dere, som også var i Kristus Jesus.» (Fil 2:5 – les selv videre i Fil 2.)

For å kunne få dette sinn, får vi bruk for å be følgende bønn fra sangboken (nr. 354, v.1):

*Jesus, hold meg ved ditt kors,
Der er livets kilde!
Fri og åpen for enhver
Er dens strømmer milde.
Ved ditt kors, ved ditt kors
Hjelp du meg å være
Inntil jeg med skaren stor
Gir deg takk og ære.*

L&E

Kontorlokaler og kirke i Arequipa sentrum

Vår samarbeidskirke i Peru, INEL-Perú, har sitt hovedkontor, radiostudio og sentrumskirke i leide lokaler i Arequipa sentrum. Bygningen er et tidligere bolighus som fungerer fint til kirkens behov. Nå er huset lagt ut for salg og leieavtalen er oppsagt fra 23. april 2002.

INEL-Perú har et ønske om å kjøpe bygningen, men mangler midler til dette. Sentrumsmenigheten har i flere år tatt opp offer til dette formålet og samlet et betydelig beløp medlemmenes fattigdom tatt i betrakting. Men i forhold til prisen på huset er det en svært beskjeden sum.

Landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon behandlet denne situasjon på sitt møte i desember 2001. Det ble da besluttet å garantere for et beløp på inntil 20 000 dollar (180 000 kr) til kjøp av lokaler i Arequipa sentrum. Sammen med midler som kirken selv disponerer, håper vi dette kunne være nok til enten å få tilslag på nåværende lokaler, eller til å kjøpe et annet hus.

Landsstyret vil gjennom denne meldingen informere misjonsvennene om saken. Det er i tro til at Gud vil gi oss midlene vi har gitt et slikt tilslagn til våre venner i Peru. Vi vil anbefale dette prosjektet til våre misjonsvenner og ber om at Gud må løse ut de nødvendige midlene gjennom gaver til Lekmannsmisjonens ytremisjon. Vårt gironummer er trykt på side 2 i dette blad.

Samtidig vil vi benytte anledningen til å takke misjonsvennene for året 2001. Takk for all forbønn og givertjeneste! Måtte Gud velsigne hver og en av dere!

Landsstyret v/Karl B. Bø, formann

«For meg!»

Av Olaf Thormodsæter (1869-1950)

Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Jes 53:5

Dette ord forkynner frihet fra overtredelser, misgjerninger og straff. Og det bringer budskap om *fred og legedom*.

Det forkynner at denne frihet, fred og legedom tilhører oss som er overtredere, misgjerningsmenn, straffanger, fredløse og syke.

Hvorfor tilhører denne nåde oss?

Fordi Jesus Kristus er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger og har lidt straffen i vårt sted.

Han døde for oss.

Og når dette «for oss» blir mer personlig, så den enkelte tar *imot* denne nåde som ligger ferdig ved Golgata kors, idet han sier: *Han døde for meg*, da er det friheten, freden og legedommen oppleves.

Og skal denne frihet, fred og legedom bli bevart og vokse, så må vårt hjerte lære å si dette bedre og bedre: *Han døde for meg!*

Jo dypere vi senker vårt hjerte ned i Jesus død for oss, jo mer frigjorte, fredfulle, friske og sterke blir vi. Sterke ved den nåde som er i Jesus Kristus. Sterke til å kjempe imot synden og seire. «De har seiert i kraft av Lammets blod.» (Åp 12:11)

En ung rikmannsdatter hadde engang bestemt seg til å ville bli en kristen. Men hun visste ikke hvorledes det skulle skje. En sjelesørger bad henne å lese Jes 53. Hun leste bl.a. det femte vers. Ordene gjorde et sterkt inntrykk på henne.

Så bad han henne lese det om igjen på den måte at hun leste «mine» der hvor det stod «våre» og «jeg» der det stod «vi».

Hun leste igjen: «Men han ble såret for *mine* overtredelser, knust for *mine* misgjerninger. Straffen lå på ham, for at jeg skulle ha fred, og ved hans sår har jeg fått lege-

dom.» Da ble hun grepert. Tårene kom henne i øynene og hun spurte: «Er dette sant?» Den andre kunne bekrefte at det var Guds ord, og derfor evig sannhet. Så stod hun stille et øyeblikk. Det lysnet for henne og uvilkårlig brøt hun ut i disse ord: «*Da er jeg frelst, for alle mine misgjerninger ble lagt på ham, og der er ingen straff mer for meg!*» Og hun ble en lykkelig kristen.

For noe over et års tid siden talte jeg ved en løytnants båre oppe i Hedrum. Under en kreftsykdom med operasjon og smarter var han blitt en kristen. Han lærte å leve livet på tross av den største motgang, på tross av at alle hans planer var knust. Vel en uke før han døde kunne han ikke spise mer. Tre glass melk i døgnet, vann og medisin var det han fikk i seg. Og så innfant smertene seg om og om igjen. Midt under dette sa han: «*Jeg har aldri hatt det så godt som nå!*»

Hva var hemmeligheten i denne fred og store lykke til tross for den største motgang? Det avla han et merkelig vitnesbyrd om en dag ikke lenge før han døde. «*Syng den sangen,*» sa han til sørsteren – «*den sangen*», men så husket han ikke hvordan den begynte. Men han fortsatte og sa: «*Syng den sangen:* «*For meg!*»»

Da forstod hun hvilken sang han mente. Det var sangen: «*Klippe, du som brast for meg.*»

«*For meg!*» Det var hans sang. Det var hans fred, hans liv, hans kraft:

*Ved hvert flyktig åndedrag
Og i dødens favnetak,
Når til ukjent land jeg går,
Når jeg for din domstol står,
Klippe du som brast for meg,
La meg gjemme meg i deg!*

*Fra heftet «Lyset fra Golgata»,
Lutherstiftelsens forlag, Oslo 1938*

Vekkelse

Av Carl Fr. Wisløff

Vi ber om vekkelse, og vi gleder oss når vi hører om vekkelse, men la oss være våkne, for «vekkelse» kan være så mangt. Noen ganger fører vekkelsen til sunt og åndelig liv. Men det har også hendt at «vekkelsen» var et religiøst blaff – det ble lite eller intet igjen som varig frukt.

Spørsmålet er: Hva er det som må vekkes, om det skal bli bibelsk vekkelse?

Det er ikke nok at det vekkes religiøs interesse og religiøse følelser. Følelsene kan vekkes med sang og musikk. Toner og ord som appellerer til folks følelse for stemning og høytid, kan samle mange mennesker og de kan føre til at mange beslutter seg til å be om forbønn for å begynne et nytt liv.

Men ofte blir det bare forgående stemning.

La oss fremfor alt huske dette: Det er samvittigheten som må vekkes. Guds ord vil tale til samvittigheten. Det vil si: Guds ord må få komme slik profeten Natan kom til David: Du er mannen! Du har syndet! Dine synder ligger på deg og vil føre deg i fortapelsen om du ikke får et oppgjør med Gud om dine synder.

En kan av og til få inntrykk av at det er lite tale om syndene. Det er mer tale om lengsel etter å oppleve personlig frigjørelse, og å få opple-

ve kraft, seier, glede og frys. Men dette kan en snakke om lenge – uten å gå folk på klingen ved å tale om deres synder.

Jeg levde engang uten lov. Men da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde. Slik skriver Herrens apostel. Les sammenhengen i Rom 7. Ved loven kommer erkjennelsen av synd. (Rom 3:20).

Guds hellige vilje, hans hellige lov, må få vekke samvittighetene, slik at en får se sine synder og begynner å fatte at hjertet er Gud imot. Det virker Guds ånd ved forkynnelsen av loven. Å hvor nødvendig det er i dag! Det er jo snart ingen følelse igjen for normale nørmer og bud, langt mindre for den hellige Guds lov. Tal til folk om deres synder, konfrontér oss som hører med lovens lys over det vi har syndet mot Gud! Da kan samvittigheten vekkes, og da blir det rop etter tilgivelse og frelse. Og da skal evangeliet få vekke troen på Jesus. La oss be om at her blir sann forkynnelse av loven og evangeliet!

Husk når vi snakker om vekkelse: Det er samvittigheten som må vekkes, tal til samvittigheten om syndene, tal slik som Guds ord taler. Og tal så om Jesu, Guds Sønns blod, som renser fra all synd.

Innlegg i «Dagen» 24/7-1989

Født av Ånden

Av Jon Espeland

Undre deg ikke over at jeg sa til deg: Dere må bli født på ny! Vinden blåser dit den vil. Du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra og hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden. Nikodemus svarte og sa til ham: Hvordan kan dette skje?

Joh 3:7-9

I Johannes evangeliets tredje kapittel taler Jesus med Nikodemus om den nye fødsel. Men Nikodemus er, som alle ugjenfødte mennesker, helt uforstående til hva dette dreier seg om. Så taler Jesus om vinden som blåser, den som Nikodemus og alle kan kjenne, men som vi verken kan fremkalle eller stoppe. Vi kan bare erkjenne og bekrefte at; – jo, det blåser! Slik er det med hver den som er født av Ånden, sier Jesus (Joh 3:8). Så begynner Jesus å tale med Nikodemus om Menneskesønnen som skal opphøyes på korset, som skal dø i synderes sted og frelse fortapte syndere, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv. (Joh 3:16)

Nikodemus var fariseer og en av jødenes rådsherrer, altså en vis, forstandig og respektert mann og lovlærer. Det er denne, menneskelig sett store og vise mann, Jesus gjør liten og hjelpløs med sitt krav om ny fødsel, ja et helt nytt liv! I denne hjelpløshet, der den vise mann blir liten og all menneskelig visdom unyttig, taler Jesus evangeliet inn i hans hjerte. Da – ved Ordets forkynnelse – begynner de himmelske vinder å blåse. Da kommer Åndens sus innover hjertet. Under denne himmelske vind, under Ordets hørelse, tror vi at Nikodemus fikk høre seg frelst og ble født på ny!

Legg merke til at Jesus ikke bruker bydeform og sier til Nikodemus: «Bli født på

ny!» og på den måten skaper en ny fødsel i ham av intet. Nei, selveste Jesus, den allmektige Guds egen Sønn, har ikke noe annet middel eller noen annen makt enn selve Ordets forkynnelse når det gjelder Nikodemus' frelse og nye fødsel. Og det Ordet ikke får utrette i Nikodemus' hjerte, det kan heller ikke Jesus utrette!

Umiddelbart kan dette for oss se ut som en begrensning hos den allmektige, men tvert i mot viser det hvilken kraft og makt Gud har lagt ned i Ordets forkynnelse. Sannheten er at vi ved å høre og forkynne Guds ord til hverandre utløser de samme himmelske og gjenfødende krefter som Jesus slapp løs som en mektig vind inn over synderen Nikodemus sitt hjerte.

Det er dette mange av oss har fått den store nåde å oppleve. Vi har fått sitte under Ordets hørelse – slik Nikodemus fikk hos Jesus – og vi har kjent Åndens vind blåse inn over vårt indre liv. Og i dette budskap, i denne vind har gjenførelsens underkjedd i vårt hjerte: Vi har fått **se inn i** evangeliet om Guds lam som bar **min** synd, som er **min** stedfortreder. Det har gått opp som et lys, som en ny innsikt i vårt indre menneske, i vårt hjerte. Det som vi i kortere eller lengre tid har hatt kunnskap om i vårt hode, har ved forkynnelsen blitt til nytt i vårt indre menneske.

Det er derfor vi så sterkt ønsker å understreke Ordet alene som virkemiddel i all kristen forkynnelse. Om denne sak har vi et kjerneord i Skriften som vi aldri blir trøtte av å sitere, først og fremst fordi det står i Skriften, dernest fordi hele det samlede kristne vitnesbyrd gjennom alle tider peker på denne erfaring: «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.» (Rom 10:17)

L&E

Heim, ekteskap og familie (Del 2)

Av Dag Rune Lid

«Underordna dykk under kvarandre i age for Kristus.»

Ef 5:21

Slik er grunntonen i det som Bibelen seier til kone og mann i ekteskapet.

Me lever i ei oppjaga tid som djevelen veit å utnytte. Eit ekteskap må pleiast, det går ikkje av seg sjølv. Det har aldri vore så sterkt press på ekteskapet som i dag. Difor er det viktig å ha tid og lytta til kvarandre, vere oppmerksame, vise omsut og gje kvarandre oppmuntrande ord.

Dessutan treng både ektefellane dagleg å få leve ved den reinsande flod i Jesu blod. For i og med den nye fødsel, vert det ein kamp mellom Ånd og kjøt i hjarta. Kjøtet har ektefellane med inn i ekteskapet – det vert ikkje kristna og vil ofte stikka seg fram.

Kva er kjøtet sine gjerningar? Guds ord omtalar dei mellom anna som trette, fiendskap, sinne, misunning, hor og hovmod.

Slikt kjøt har ein kristen på lik linje med ein verdsleg. Difor er det også Bibelen seier i Gal 5:24-25: «Dei som hører Kristus Jesus til, har krossfest kjøtet med lidenskapane og lystene.»

Får det krossfesta kjøtet rom og næring i livet ditt, byrjar kjøtet sprella og vil ned av krossen. Det vert ustyrleg og vil ta overhand. Får då ikkje Guds ord dagleg døde, avsløre og krossfeste kjøtet ditt på nytt, så kjem

kjøtet og djevelen så visst til å sigra.

Difor er det også Guds ord talar til deg som er ein reinsa i Jesu dyre blod: «Ferdast i Anden! Så skal de ikkje fullföra lystene åt kjøtet. For kjøtet trår imot Anden, og Anden imot kjøtet. Dei to står imot kvarandre, så de ikkje skal gjera som de vil.» (Gal 5:16-17)

Kva skjer der Anden får regjere? Då talar Bibelen om Andens frukt som er «Kjærleik, glede, fred, langmod, mildskap, godleik, truskap, spaklynde, sjølvtoyming.» (Gal. 5:23)

Der Andens frukt får regjera, er det godt å vera i heimen. Der må ektefellane dele sorger og gleder med kvarandre, dei må ta seg av kvarandre, dei må snakke saman. Dei må gjere opp og tilgi kvarandre, slik at djevelen ikkje brukar den vesle steinen som gneg til å lage verk som gjerne kapslar seg inn og vert vond og hard.

Tilgi og ten kvarandre

Den siste kvelden Jesus var saman med læresveinane sine vart det ein kvass diskusjon mellom Jesu eigne disiplar om kven som var den største mellom dei. (Luk. 22.24) Tenk det! Slik kom kjøtet fram sjølv då dei var saman med Jesus. Det fortel noko om at kjøtet også vil opptre i heimen. Det kan du vere 100 prosent sikker på!

Så reiser Jesus seg og vaskar føtene til læresveinane sine. Slik herska Jesus. Når han er ferdig seier han: «Når då eg, som er Herre og Meister, har vaska føtene dykkar, så skuldar de

øg å vaska føtene åt kvarandre. Eg har gjeve dykk eit førebilete, så de øg skal gjera slik eg har gjort mot dykk.» (Joh 13:14f)

Slik taler Jesus til sine og til deg som er ektefelle. Kor mange gonger skal du tilgje ektefellen din? 70 gonger 7, sa Jesus, – det avspeglar hans tilgjevande sinnelag.

Sjølv om begge ektefellane kan komme frå gilde kristne heimar, er det ikkje noko sjølvsagt ting at det skal gå godt i ekteskapet. Det er ulik oppdraging, ulike forventningar, ulike tankar og meininger – og røynsla viser at ei lita tue kan velte stort lass sjølv i dei beste heimar. Difor må det tilgjevande sinnelag få ráde. Meg og mitt må ikkje få si gra. Der «EG» er størst og viktigast vert det misforståingar, spenningar, bitterheit – sjølverkjenning og tilgjeving får ikkje rom – og kjærleiken kolnar.

Bibellærar Øivind Andersen seier: «Overse din ektefelles feil, og tilgi. Vær alltid rede til å tilgi din ektefelles feil. Og i den sammenheng, vær alltid rede til å innrømme dine egne feil. Blir det trette eller konflikt, så spør deg selv: Har jeg skylden for dette? I svært mange tilfeller har du nettopp det. Prøv ikke å skynde på ektefellen, når du innerst inne vet at du har skylden.

Vær heller rede til å ta på deg for mye skyld, enn for lite. Hvor ektefellene har denne innstilling overfor hverandre, kan djevelen ikke få makt i et hjem og ødelegge det. Og en ting til, dette er det beste oppdragelsemiddel for barna i et kristent hjem.»

Slik som Jesus elska

Vår himmelske far ynskjer at hans

kjærleik skulle få rá i heimen. Hans kjærleik «er tolmodig, er velvillig. Kjærleiken misunner ikkje. Kjærleiken briskar seg ikkje, blæs seg ikkje opp, gjer ikkje noko usømeleg, søker ikkje sitt eige, vert ikkje bitter, gøymer ikkje på det vonde. Han gleder seg ikkje ved urett, men gleder seg ved sanning. Han held ut alt, trur alt, vonar alt, toler alt.» (1Kor 13:4-7)

Kvar får ein denne kjærleik? Hos Jesus, og berre hos Han!

«De menn: Elska konene dykkar, liksom Kristus elска kyrkjelyden og gav seg sjølv for han... » (Ef 5:25)

Det som framom alt kjenneteiknar Jesus er at han elskar uforskyldt, utan omsyn til vår forteneste, vår verdighet eller korleis me har stelt oss. Han elskar røvaren på krossen attmed seg, han som hadde levd eit liv i synd og ugjerningar. Slik er Jesu kjærleik til deg. Han gjorde alt, utan tanke på seg sjølv og sine lidingar. Slik skal du som ektemann elskha kona di. Du skal gjere det utan å sjå på hennar gode eller mindre gode sider og eigenskapar. Kristus elskha utforskyld – det skal du og gjere!

Kjærleik som grunnar seg på ektefellen sine eigenskapar er ikkje bibelsk. Men slik kjærleik er vanleg i dag. Han er overflatisk, flyktig og lite haldbar. Han er kravstor, sjølvsentrert og set fokus på eigne behov og ynskjer.

Hadde Kristus elskha slik hadde han ikkje gitt sitt liv for deg og meg!

No har Gud gitt deg kona di til ektemake og sagt: «Ho skal vera di! De skal være eitt kjøt! Elsk henne, ær henne og hald av henne!»

Paulus sine formaningar i Ef. 5 kallar me «hustavlene». Dei var skrivne til slike som er «oppreist med Kristus». (Kol. 3:1) Rosenius seier i denne samanheng: «En kristen, som lever i samfunnet med den allmektige Herren, har midler og veier som ingen andre har, til å få det han trenger. «Alt er mulig for den som tror». Han kan få kjærighet når han trenger det, selv om det ut fra naturlige forhold var umulig å elske...

Trenger en kristen til mer kjærighet, så taler han med Gud om dette. Det er det første. For kjærigheten er også en gave fra Gud...

og at enhver må se hva Guds ord sier om dette, og se på sin hustru som Ordet sier en skal se på henne...

Det viktigste er at vi alltid må opplyses i vårt forhold til Gud, i troen og kjærigheten. Så følger også kjærigheten til ektefellen.»

Likevel hender det at truande kvinner og menn kan oppleve at ektefellen reiser frå dei. Å kva liding og smerte skapar ikkje det! Men også i den naud skal me få koma til Jesus.

Spørsmål kan dukka opp: Kva med framtida då? Kva med gjengifte?

Då seier Bibelen at enten skal ein forlike seg med ektefellen, men går ikkje det så skal ein leva ugift. Det er Guds gode livslover sjølv om det ikkje er populært å seie det i dag. (*Sjå artikkel om skilsmisse og gjengifte i nr.7/2001 av Lov og Evangelium.*)

Den viktigaste måten til å få det godt med ektefellen, er å ha det godt med Gud. «For akkurat som deres forhold til Gud er, slik er også deres kjærighet til hverandre. Blir de kalde og

døde i sitt forhold til Gud, blir også den ekte kjærigheten kald og død. Her ser vi hva den ekte kjærigheten mellom mann og hustru er, en hellig kjærighet,» seier Rosenius.

Men djevelen angrip alt som er heilagt. Han kan ikkje tåla at kristne ektefellar elskar og ærar kvarandre, og set han alt inn på å angripe og øydeleggja ekteskapet. Difor er det heilt nødvendig at du ser på din ektefelle i lys av Guds ord og at hjarta ditt vert fylt av Jesu Ande og kjærleik.

Om å attrå andre kvinner

Me veit korleis det gjekk med David då han såg på kona til Urias. Luther seier i kommentar til Mat 5:27-30: «Kjøtt og blod er fullt av begjær, så det snart blir mett av det som en har, og gaper etter noe nytt. Da blåser djevelen til ilden, så en hos sin egen ektefelle bare ser alt som er skrøpelig, og lukker øynene for alt som er godt og rosverdig. Og da ser snart en hvilken som helst kvinne vakrere ut i ens øyne, enn ens egen.

Men den eneste rette motgift er da å straks se på sin egen ektefelle etter Guds ord. Da vil vi elske og se på vår egen hustru som en guddomelig gave og det herligste klenodium. Og når en ser på en annen kvinne som er vakrere enn ens egen, vil en tenke: Om hun så var den aller vakreste på jorden, så har jeg likevel noe langt skjønnere i min egen hustru, som Gud har gitt meg og smykket meg og utsmykket henne med sitt ord. Det er et smykke som ikke ser hos noe annen. Og jeg vet at det er til Guds og alle englers hjertelige velbehag at jeg elsker henne og er trofast mot henne».

Bibelen har endå fleire formaningar. Apostelen Paulus seier: «De menn: Elska konene dykkar, og ver ikkje arge mot dei.» (Kol 3:19) og apostelen Peter seier: «Så skal då de ektemenn òg leva med forstand saman med konene dykkar som det veikare kar. Og syn dei ære, for dei òg er medarvingar til livsens nåde – så bønene dykkar ikkje skal verta hindra.» (1Pet 3:7)

Det er viktig at kjærleiken vert bevart mellom ektefellane så ein også kan ha samfunn i bønelivet. Dette vert hindra når noko hardt og bittert får snike seg inn. Det er berre ei vedvarande tilgjevande ånd som kan bevara kjærleiken og lykka i heimen. Denne ånd er berre ein stad å hente og det er hos Jesus, i Ordet – slik det står «forlat oss vår skuld, som me også forlet våre skuldmenn.» Der den tilgjevande ånd får prege forholdet mellom ektefellene og borna, blomstrar kjærleiken.

I Luk 17:32 seier Bibelen: «Kom Lots hustru i hu!» Det er eit ord til oss i dag. Tenk på Lot som i «karriere-jag» valde slettene utanfor Sodoma og seinare blei forfremma til administrativ jobb «i porten». Han fekk ikkje kona med seg, ho tok skade på si sjel. Det smerter å lese dette, ho som såg ut til å vere berga, likevel vart ho innhenta av dommen. Ho var med ut av Sodoma, men hennar hjarta blei att – det var gripe av denne verda.

Du som ektemann har eit stort ansvar for heimen. Syner du kona di ære, tar du deg av henne? Det er eit kall frå Herren til deg at ho ikkje skal bli som Lots hustru. Guds ord fortel at det skal bli mange som liksom henne tapar sitt hjarta til verdslegdom og jordisk rikdom.

Til dei ugifte

Kva med deg som er ung og ugift? Kven skal du gifte meg med?

Det er viktig å tenkje gjennom denne sak, og ikkje la seg styre av heftige kjensler.

Går du inn i eit ekteskap med ein verdsleg, må du tenke på at du både dag og natt vert bunden til ein person som gjennom si ånd er ei hindring for alt som er heilagt – sjølv om denne personen utvortes er både medgjerleg og kan vere med på møter.

Rosenius seier: «Skulle ikke en sunn og våken kristen be på sine knær om at Gud måtte skåne ham fra å bli bundet til en ugudelig? (...) Kjærligheten, som jo "håper alt", gjør at en forelsket kristen alltid anser den han elsker å være "så nær Guds rike". Da heter det at "han er så påvirket av Ordet. Jeg tror sikkert han snart blir en kristen. Kanskje det er akkurat meg Gud skal bruke til det. Og kanskje jeg kan bli årsak til hans evige død, hvis jeg viser ham fra meg!»

Ein prøvd kristen sa ein gong: «Hvis Gud tilbød meg fritt å velge min ektefelle blant en rekke han stile opp for meg, og sa: Ta hvem du vil! Da ville jeg svare: Nei, Gud, velg heller du for meg! Jeg kan ikke en gang se morgendagen, og hva som kan skje. Gi meg du den du har valgt ut til meg.»

Korleis skal eg gå fram?

Når ein er ung, er ikkje dette spørsmålet så lett. Guds ord seier at me skal få leggje alle ting fram for Herren. Det skal du også få gjere! Du kan be om at Herren opnar eller hindrar, og bøye deg for det. Lyttar du til Herrens ord og rettleiing så vil han vise deg veg.

Det står så fint eit vers i salme 32:8: «Eg vil læra deg og visa deg den veg du skal vandre, og eg vil gje deg råd med mitt auga.» Den som bøyer seg for Guds ord, skal få stole på det.

Rosenius seier i boka *Fader vår*: «Vi må si: ”Å, Far, la det aldri komme derhen at det skulle gå etter min vilje! Bryt min vilje og hindre den! Det må gå med meg som det vil – må det bare ikkje gå etter min vilje! For slik er det jo i himmelen – der er ingen egen vilje. Må det også være slik på jord!»

Denne bøn i «Fader vår» berører nettopp dette me har snakka om: Skje din vilje. Det er det som ligg under alt; at Herrens vilje må få framgang i mitt liv, i ekteskapet, familien og i folket.

Kva med dei kristne heimana?

Me les i 5Mos 6:6 «Desse orda som eg byd deg i dag, skal du gøyma i hjarta ditt. Og du skal prenta dei inn i borna dine. Du **skal** tala om dei når du sit i huset ditt, når du går på vegen, når du legg deg, og når du står opp.»

La Guds ord få råda i heimen! Her kjem husandakten inn, og det bør ein ha i alle kristne heimar. Ein må prøve å finna fram til ei tid på dagen då alle kan vera samla. Hugs på at det Gudsordet som vert sådd i hjarto er virkekraftig, difor gjeld det å så rikeleg. Gode songar med godt innhald har også stor verdi. Og at ein tar seg tid til å besaman, og borna kan gjerne få ta del her slik at det å be vert ein naturleg del av livet.

Kjøtet set seg stundom hardt i mot:
– Nei, me har ikkje tid, slik kjennest det ofte. Det ringjer på døra, eller tele-

fonen kimar. Og barnestemmer som ropar utanfor: Vil du kome ut og leike?

Ja, djevelen arbeider flittig for å hindra slik stunder i heimen. Det kan vere kamp å få tid til Ordet, men set me ikkje av tid, vil me aldri få tid, det syter djevelen for. Han freistar flittig å øydelegge dei livsnødvendige stundene med Bibel og bøn. Difor seier også Guds ord her: «Du *skal* (!) prenta dei inn...»

Gud vil berge oss for himmelen.

Heimen er blitt ei slagmark og ein kamparena i dag, men i staden ville Herren det skulle få vera ein stad der hans Ande kunne få rå – der det kunne få vere ein smak av himmelen på jorda.

Det er dette Elias Blix skriv om når han syng «I min heim var eg sael Avdi Gud var attved, Og eg kjende så vel Kor det anda Guds fred. Når til kyrkje me för Når me heime heldt kor Og med moder eg bad. Å, eg minnest, å eg minnest, å eg minnest så vel denne stad!» (sb 821)

Gode heimar set spor i barnesinnnet, Guds ord pregar dei born som har møtt det i heimen og dei gløymer det aldri. La oss oppmuntra kvarandre til å bruka Ordet i heimen, det er berre det som kan berge både deg og borna. Hugs: Guds ord er levande og virkekraftig, det er i går og i dag det same, ja til evig tid!

Til slutt endå eit sitat frå Luther: «Når kvar sitt Gudsord læra vil, då står det godt i heimen til.»

L&E

Om å skikke seg lik denne verden

Av Jon Espeland

På slutten av fjoråret blusset den opp nok en gang, debatten om de nye virkemidler som tas i bruk i stadig flere kirker og bedehus i kristen-Norge. Stikkordene er drama og dans, og det er de tradisjonelt mest konservative kretser i norsk luthersk bedehuslandskap som nå åpner dørene for drama og lovsangsdans som virkemidler som et supplement til den muntlige forkynnelsen av Guds ord.

For den som har fulgt med i norsk kristenliv noen år, er det ikke vanskelig å observere at organisasjoner og enkeltpersoner som for få år siden konsekvent og kategorisk ville ha avvist slike virkemidler, i dag åpner for dem, om enn med visse forbehold og noen endog med skepsis. Men de som hevder det gamle syn – som var udiskutabelt for få år siden – er på vikende front og stadig færre.

Blant kristenledere som i dag mer eller mindre helhjertet går inn for «en forsiktig bruk av drama og lovsangsdans i vår sammenheng» savner vi en grunnleggende analyse av de sosiologiske og åndelige fenomener som bringer disse virkemidler inn i en sammenheng hvor de tidligere ble samstemt avvist. En slik analyse mener vi den gamle kristenhøvdingen Ludvig Hope gir i sin bok «Kyrkja og Guds folk», som paradoksalt nok er utgitt i ny utgave midt under denne debatt. Hans analyse gjelder de amerikanske lutherske frikirkene tidlig i forrige år-

hundre. (Boka kom ut første gang i 1923.) Vi siterer fra side 56:

«Det er spørsmålet om borna og ungdomen vi må sjå lite grann på.

Borna til kyrkjelemene er sjølvsagt døypte i alle dei lutherske samfunn – små som store. I kyrkja har dei vanka alt frå mor tulla dei ut or store plagg når ho i den harde vinterkulda tok dei med seg til gudstenesta. Der gjekk dei på sundagsskulen og religionsskulen. Der vart dei konfirmerte. Ved kyrkja møter dei venner og kjenningar, eldre og yngre.

Kyrkja er for dei som ein heim nr. 2.

Men dei aller fleste er ikkje omvendte til Gud. Storparten av dei er heilt verdslege, og samstundes som dei vil vere mellom kyrkjefolket, vil dei også vere ungdom. Dvs. dei vil ha det moro. Dei vil lære å kjenne livet, dei også.

Utanfor – særst i byane – lokkar det store, frie livet, rått glupande og heidensk, frå teater, dansesal og kino og det som er mykje, mykje verre.

Kva skal så kyrkjefolket gjere med denne ungdomen sin, som i mange måtar er bra ungdom?

Dei maktar ikkje å vinne han for Gud, og ungdom vil vere ungdom.

Kva skal så kyrkjefolket gjere? Skal dei sleppe ungdomen laus og late han få styre seg sjølv – ute i det frie, ville livet? Eller skal det gje rom for moro, for lag og leik hjå seg sjølv?

Så kan presten eller ein annan vere med og sjå etter at det ikkje glir over grensa, ut i alt for mykje verdslegdom og lettsinn. Så får vi halde ungdomen

vår borte frå den store glupande, gudlause straumen.

Til eit slag vederlag for dette kjem ungdomen i kyrkja – særstundag formiddag. Somme er med i kyrkjekoret og somme i ungdomslaget. På den måten når vi dei med Guds ord, og så har vi hand over dei.

Kva skal ein seie til dette?

Svaret er ikkje så beintfram.

Jau, for ungkarar er det lett nok, men ikkje for far og mor.

Ein møter store vanskar enten ein svarar ja eller nei.»

Så langt Ludvig Hope. Den som leser videre i boka vil finne Hopes svar, som kort gjengitt går ut på at kirkene trenger er åndsbårne lekpredikanter som er kalt og lært av Herren og som får rope ut Bibelens budskap om synd og nåde, dom og frelse til vekkelse og nytt liv.

Vi tror Hopes analyse er treffende for dagens situasjon rundt omkring i bedehus og venneflokker blant konsernative lutherske kristne. Selvsagt vil ikke aktørene som kjemper fram de nye virkemidler, kjenne seg igjen i Hopes beskrivelse av at det som lokker er «det store, frie livet, rått glupande og heidensk». En slik selverkjennelse ville jo straks føre til at en avviser dette som verdslyhet. Men spørsmålet er om hva som er den sanne, åndelige analyse av de krefter og årsakssammehenger som ligger bak den utvikling vi er inne i. Her peker altså Hope på spenningen mellom oppdragelseskristendom og vekkelseskristendom. Denne debatt ser ut til å være fraværende i dag?

Så blir spørsmålet: Er vi som ser de åndelige sannheter og sammenhenger villig til å ta konsekvensen av det, villig til å følge vår overbevisning? Eller tyr vi til bortforklaringer og håper det beste? Og for å slippe uro og konfrontasjoner lar vi utviklingen gå sin gang?

Sammen med Hope vil vi innrømme at problemstillingen er vanskelig. Men Guds rike tjener på at vi er ærlige, – og villige til å kjempe for det som er rett, selv om konsekvensene skulle medføre misnøye blant mange. Kallet til en kristenleder er tross alt ikke å samle mennesker og bygge bruer over ulike syn, men å samle sjeler til Jesus og bygge bro mellom Gud og mennesker ved evangeliets forkynnelse.

Vi vil minne om to aktuelle bibelavsnitt i denne sammenheng:

Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne.

(Rom 12:2)

Også dere har han gjort levende, dere som var døde ved deres overtredelser og synder. I disse vandret dere før på denne verdens vis, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn. Også vi vandret alle blant dem i vårt kjøds lyster, og vi gjorde kjødets og tankenes vilje. Vi var av naturen vredens barn likesom de andre. (Ef 2:1-3)

Dere er alt rene

Av C. O. Rosenius

Dere er alt rene på grunn av det ord jeg har talt til dere.

Joh. 15,3

La oss her legge merke til den dype, skjulte grunn til at Kristus kunne kalle sine disipler «rene». De var jo skrøpelige disse disiplene, fulle av mangler og feil – ja, av store synner. Den siste kvelden sa han på forhånd at de skulle falle. Og han fikk oppleve deres fall og deres synd. Men samme kvelden kunne han likevel to ganger kalle dem «rene». Den ene gangen sa han: «Dere er alt rene på grunn av det ord som jeg har talt til dere». Det Jesus hadde talt til dem, hadde hos disiplene skapt den tro som tok imot Kristus – med hans renhet og hans fortjeneste.

Den andre gangen sa han: «Den som er badet (ved troen på Lammets blod), er ren over det hele. Og dere er rene, dog ikke alle. For han visste hvem det var som skulle forråde ham, derfor sa han: Dere er ikke alle rene.»

Denne tilføyelsen viser at Kristus taler om en åndelig renhet. For både legemlig og levittisk (kirkelig) var Judas like ren som de andre disiplene. Kristus taler derfor her om den skjulte, tilregnede renhet, den som et menneske får ved troen. Derfor sier han også: «Dere er rene over det hele». Og det sa han samme kvelden som de syndet så ille.

Slik talte han som har «øyne som

ildsluer», og som skal dømme oss på den ytterste dagen. Hvis han hadde sett på den fromhet som disiplene hadde i seg selv, kunne han ikke ha sagt: «Dere er rene over det hele». Nei, men de var «tvettet i Lammets blod» og Jesus hadde «talt» til dem. Det var det som hadde gjort dem rene. De var ikke rene i egne øyne eller i andre menneskers øyne. Men de var rene i hans øyne som vet hva *Kristi rettferdighet* betyr. Her har vi et mektig vitnesbyrd om hva den rettferdighet betyr, som er evig og alltid like stor!

Men Gud går jo aldri på akkord med noen synd. Han elsker rettferdighet. Hvordan kan han rekne meg for å være like rettferdig når jeg snubler og faller, som når jeg gjør hans vilje?

I sannhet har Gud en hellig og evig vrede mot all synd! Men – skal vi da aldri for alvor lære å se og takke for *forsoningen*? All sin vrede rettet han jo mot sin enbårne Sønn og lot den ramme ham. Hele syndens skyld og straff la han på ham. «Heren lot våres alles misgjerninger ramme ham. Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham.»

Var jeg ikke kledd i Kristi rettferdighet, var den minste synd nok til å fordømme meg. Men det er med blikket rettet på den, apostelen sier: «Så er det da ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus».

Returadresse:
Lov og Evangelium
5600 Norheimsund

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Når Gud likevel tukter synden hos sine barn – han er mest nøye-regnende med dem – er det ikke av vrede eller på grunn av syndens *skyld*. Det er av kjærlighet for å døde syndens rot og svekke dens lyst og begjær. Derfor har han også sagt om sine barn: «Dersom de forlater min lov og ikke vandrer i mine bud, da vil jeg hjemmøke deres synd med ris og deres misgjerning med plage. Men min miskunnhet vil jeg ikke ta fra ham og min trofasthet skal ikke svikte.»

Om dette sier Luther i sin forklaring til Salme 51: «Synden er av to slag. Først den som er *tilgitt* på grunn av Kristi rettferdighet, som vi er ikledd ved troen, og som gjør at de synder vi ennå har i oss, ikke blir tilregnet oss. Dernest synden som bor i vår natur. På grunn av den renser Den Hellige Ånd oss daglig for å svekke og døde den.» «For», sier han, «det er som Augustin sier: Fordervelsen eller sykdommen (det vil si synden) som er oss medfødt, blir igjen i de troende. Den rører seg i vårt gamle menneske og er ikke helt og holdent dødet og tatt bort. Men den er tilgitt og rekes ikke til fordommelse for den som tror. For så

lenge som Guds nåde og barmhjertighet rår over oss, kan ikke synden fordømme oss eller gjøre Gud vred. Likevel blir noe av synden igjen også hos de hellige og rettferdige – for eksempel onde lyster, begjær og andre laster. David ber om at disse må renses bort. Derfor er det sant både at en kristen ikke er en synder, og at alle kristne er syndere.»

«Men dette er en stor kunst,» sier Luther videre, «å tilegne seg denne store hemmeligheten, som er så full av himmelsk trøst: Nåden og rettferdigheten er slett ikke av gjerninger. Derfor er vi til alle tider like rettferdige og har like stor nåde i Kristus. Ja, i ham er røveren på korset like hellig som Peter, selv om Peter og Paulus har gjort større gjerninger enn røveren, og større enn du og jeg.»

Det er en svær kunst og gripe og holde fast på denne evangeliets hemmelighet. Ja, det er helt umulig, hvis ikke Gud selv gir oss Åndens lys og åpner øynene våre. For av naturen er vi alle «dårer og senhjertede til å tro,» som profetene har sagt.

Fra Husandaktsboken, 8. mai